Spiegelkracht…!

We lezen het jaar 2025.

Het dorp Waardenburg is steeds verder in verdrukking gekomen vanwege de verbreding van de A2. Er komt ook een extra verkeersbrug over de Waal.

Waarom dit alles?

De economie is ‘booming’! Er kan veel geld worden verdiend maar dagelijks zijn er vertragingen, veroorzaakt door lange files.
Dus moet er vrije ruimte worden ingeleverd ten behoeve van vracht- en ander gemotoriseerd verkeer.

Een nog jonge wegenbouw-opzichter, Jacob de Venne en zijn vrouw Irene,
zijn al een aantal jaren samen en hadden, tot de grote klus rondom Zaltbommel zich aandiende, nergens een vaste stek. Dat kwam hun huwelijksleven niet ten goede. Het grote project kwam dus voor hen als geroepen en ze besluiten, om hun relatie een kans te geven, zich definitief te vestigen in Zaltbommel.

Ze kopen een huis met zicht op een van de grachten. Het moet wel worden opgeknapt.
Jacob heeft bouwkunde gestudeerd dus kan hij veel zelf.
Wanden en plafonds worden van fraai stucwerk voorzien. Nieuwe meubels en een parketvloer completeren het geheel.

Samen bekijken ze trots het resultaat tot plotseling Irene zegt: “Jacob, er ontbreekt nog iets: ik mis een spiegel tussen de beide ramen aan de voorzijde.”

Een paar dagen later komt Jacob thuis en roept: “Irene, kijk eens wat ik heb?” Ze komt snel aangelopen en ziet hem staan met een penantspiegel. Eentje die perfect tussen de beide ramen past. Ze is er dolblij mee. “Waar heb je die vandaan?” vraagt ze.” Hij vertelt: “Vlak bij de kerk loop ik langs een oude muur en zie een poortje open staan. Beetje brutaal misschien, maar ik ga naar binnen en zie tot m’n verrassing een grote kas, vol prachtige bloemen. Er kwam niet direct iemand op me af dus ik kijk even rond om te genieten van al het moois.
Even later komt er een jonge vrouw naar me toe in een kleurrijk gewaad met lange mouwen en op haar hoofd een zonnehoed. Ik vraag of ik even mag rondkijken. Daar heeft ze geen bezwaar tegen. De kas heeft wat slingerpaadjes. Ik volg zo’n paadje en zie plotseling, omgeven door enkele exotische planten, deze spiegel staan. Ik hoorde haar niet komen maar ze staat ineens achter me. “Wat is hij mooi hè,” zegt ze. Hij hing ooit bij mijn grootouders.” Ik beaam dat en zeg dat we op zoek zijn naar zo’n spiegel. Deze zal zo mooi passen tussen de beide ramen van ons monumentale huis! Ze glimlacht en zegt: “U bent niet de eerste die deze spiegel wil kopen maar wel de eerste die er een directe bestemming voor heeft. Andere belangstellenden zagen er een handelsobject in. Waar woont u, als ik vragen mag?” Ik vertel het haar en zie dat er een vleug van verbazing over haar gezicht trekt. Het blijft even stil en dan zegt ze: “Ik gun hem u, op één voorwaarde. Dat ik mag komen kijken zodra hij hangt. Trouwens, we hebben ons nog niet voorgesteld. Mijn naam is Catharina.” Ik geef haar mijn naam, adres en telefoonnummer en zeg dat ze welkom is. Even later sta ik op straat met de spiegel onder m’n arm.”

Jacob en Irene hangen de spiegel op en bekijken het resultaat.

Al de volgende dag ontvangt Jacob een Whatsapp berichtje van Catharina of ze naar de spiegel mag komen kijken. Een dag later staat ze op de stoep met een prachtig boeket bloemen, ongetwijfeld afkomstig uit eigen kas.

Irene maakt kennis met haar, neemt de bloemen in ontvangst en zegt: “Kom verder. Ik zal u even wijzen waar de spiegel hangt.” “Niet nodig hoor, zegt Catharina, ik weet de weg.” Ze loopt de woonkamer in en staat stil voor de penantspiegel.

“Ja”, zegt ze, na een kort moment van stilte: “Hij is thuis. Eindelijk!” Jacob en Irene zijn verbaasd, kijken elkaar aan, en weten niets te zeggen totdat Irene de stilte verbreekt en vraagt: “Lust u soms een kopje thee?” Catharina knikt en blijft gebiologeerd naar de spiegel kijken. Als Irene terugkomt met de thee neemt het gezelschap plaats. “Ik moet jullie iets vertellen,” zegt Catharina.”

“Dit huis was ooit van mijn grootouders. Kort na hun trouwen namen ze hier hun intrek. Ze kregen één zoon. Hij vertrok op z’n twintigste naar Den Haag en trouwde daar, en een paar jaar later werd ik geboren.”

Het noodlot sloeg toe. Mijn ouders kwamen door een auto-ongeluk om het leven; ik was toen twaalf jaar.
Het huis in Den Haag werd verkocht en ik verhuisde naar mijn grootouders. De spiegel, die altijd op deze plek hing, en er nu weer hangt, was jarenlang heel belangrijk voor me; een toevluchtsoord zogezegd. Vaak zat ik ‘s avond hier en hield ik geluidloze gesprekken met mezelf, via de spiegel. Zo ging mijn leven verder, tot ik opnieuw alleen kwam te staan. Na de dood van mijn grootouders ging ik op zoek naar een voor mij passende woning. Het enige dat ik meenam was de spiegel. Misschien vreemd, maar hij paste nergens. Jarenlang verplaatste ik hem van kamer naar kamer. Uiteindelijk zette ik hem maar tussen de bloemen en planten in de kas. En toen kwam jij langs, Jacob en maakte de cirkel rond.

Mijn stille gesprekken met de spiegel leerden me dat het leven veel moois te bieden heeft maar we moeten er wel naar op zoek gaan en het ook willen vinden.

Deze penantspiegel was voor mij geen ding aan de muur maar een middel tot zelfreflectie en kan dat voor jullie ook zijn. Maak gebruik van deze bijzondere kracht.”

Catharina bedankte voor de thee en nam afscheid. Jacob en Irene wat beduusd achterlatend.

De laatste, wat filosofische, woorden van Catharina hadden indruk op hen gemaakt.

Net toen ze allebei tegelijk iets wilden gaan zeggen viel er een zonnestraal de kamer binnen en streek als een penseel langs de goudkleurige spiegellijst. Ze keken elkaar aan en wisten dat het goed was.

+++++++++